

Arrest

nr. 325 586 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 september 2023 en 1 december 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 augustus 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1983 in de stad Sousse. U hebt een diploma PTP cuisine Française behaald en deed verschillende jobs in hotels, op café, in huizen of op de

markt. U woonde achtereenvolgens in Sousse, in Tunis, in Feriana, in Kfsa, in de stad Sfax en als laatste woonplaats opnieuw in Sousse.

U bent afkomstig van een moslimfamilie. U bent opgegroeid in een zeer moeilijke familiale situatie, waar u nooit ouderlijke liefde of een vaderfiguur heeft gekend. U bekeerde zich tot het christendom toen u zestien of zeventien jaar oud was. Vervolgens brak de Tunesische revolutie uit, waardoor er geen veiligheid en democratie meer was. U werd verketterd omwille van uw bekering en ondervond hierdoor heel wat problemen. Zo werd u een keer bestolen en wilde u klacht gaan indienen bij de politie, maar zij luisterden niet meer naar u toen ze hoorden dat u bekeerd was. U werd ook geslagen, bespuwd en opgepakt. Op een dag was u ook gewoon aan het zitten op de markt toen de politie een razzia organiseerde. U werd opgepakt en in uw gezicht geslagen en een politieagent wilde u valselijk beschuldigen van diefstal. Het was daarnaast ook heel moeilijk voor u om een huis te huren en u bent nooit kunnen huwen door uw bekering.

U verliet Tunesië in 2010 om naar Italië te gaan, maar keerde terug omdat u er de taal niet sprak. Vervolgens werd u nog verschillende keren gearresteerd door de politie.

Op 4 januari 2019 verliet u Tunesië opnieuw. U reisde per boot naar Italië, waar u gedurende twee à vier maanden verbleef. U reisde vervolgens door naar Frankrijk en dan naar Zwitserland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde vervolgens naar Nederland, waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde vervolgens naar België waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 december 2020.

Sinds de covid-periode hebt u geen religie meer. In geval van terugkeer naar Tunesië vreest u dat u er niet zal overleven, u er niet kan wonen bij uw familie, u er niet zal kunnen huwen of werken.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart dat u stress hebt en dat u psychologische problemen heeft (CGVS 2, p. 3, p. 5). U legt verder uit dat u grotendeels dezelfde symptomen heeft als een vriend van u die gestorven is aan kanker, en u problemen heeft met uw gebit, tandpijn hebt en een tand kwijt bent (CGVS 2, p. 7). U laat het na hier enige medische of psychologische testen neer te leggen. Nochtans komt het aan u, als verzoeker om internationale bescherming toe om hierover de nodige vaststellingen te laten doen en documentatie te bezorgen, wat u bovendien expliciet gevraagd werd, en wat u naliet om te doen (CGVS 2, p. 9). Daarbij kan niet uit uw verklaringen worden afgeleid dat u niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of coherent een verhaal uiteen te zetten. Het CGVS is dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op uw identiteit en uw verblijfplaatsen alvorens uw komst naar België.

Uit de informatie die aan het CGVS werd bezorgd, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat u een Duitse verblijfsvergunning had. U wordt meermaals tijdens uw persoonlijke onderhoud gevraagd of u in Duitsland hebt verbleven, waarop u dit ontkent (CGVS 1, p. 7-8; CGVS 2, p. 3, p. 15). Ook geconfronteerd met uw Facebookpagina, waar nochtans als verblijfplaats Munich, Germany valt te lezen, poneert u dat het gemaakt is door een ex uit Duitsland (CGVS 1, p. 9-10). Geconfronteerd met uw paspoort en uw Duitse verblijfsvergunning, geeft u toe dat het uw paspoorten zijn, maar werpt u op dat uw verblijfsvergunningen verlopen zijn. Erop gewezen dat u om deze verblijfsvergunning te krijgen in Duitsland bent geweest, geeft u dit eindelijk toe maar argumenteert u dat u het niet wilde zeggen omdat het een probleem zou kunnen zijn en u ook gevraagd werd naar zaken die in Tunesië gebeurd waren en dat als de paspoorten u eerder getoond waren, u het wel gezegd had (CGVS 2, p. 15-16). Er werd u echter meermaals gevraagd naar een verblijf in Duitsland en er werd u bovendien meermaals gewezen op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS 1, p. 7-8). Uw excuus kan dus bezwaarlijk serieus worden genomen. Waar u bovendien nog opwerpt dat u een kopie heeft van het paspoort en van plan was het op te sturen, moet worden opgemerkt dat u meermaals gevraagd werd naar uw documenten, en u ook gezegd had dat u deze ging bezorgen, maar u het naliet dit te doen (DVZ ontvangstbewijs documenten dd. 13 september 2021; CGVS 1, p. 10) en u plots tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, na verschillende malen te hebben gezegd dat u uw documenten zou opsturen, u met het excuus afkomt dat u ze nog moet gaan ophalen bij de post, u dit nog niet hebt gedaan omdat u de documenten eigenlijk kwijt was en u aan een vriend heeft gevraagd om ze opnieuw op te sturen (CGVS 2, p. 4). U zei bovendien zelf dat u de documenten in de dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud ging bezorgen, en er werd u expliciet gevraagd de documenten te

bezorgen tegen het volgende persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 10, p. 11), wat u niet te doen. Dat u dan van plan zou zijn geweest om een kopie van uw paspoort met Duitse verblijfsvergunning te bezorgen, terwijl u meer dan genoeg tijd én mogelijkheid had om dat te doen, weet niet te overtuigen. Er kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u – iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt – vanaf het begin alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op concrete wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds vanaf uw eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat u doelbewust informatie achterhoudt voor de asielinstanties, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat u in Zwitserland als geboortedatum (...) 1983 opgaf. In Nederland gaf u dan weer als geboortedatum (...) 1983 op, en ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u initieel (...) 1983 (DVZ verklaring, p. 6, punt 4), wat u vervolgens liet aanpassen naar (...) 1983. Gewezen op uw eerste verklaringen bij DVZ, stelt u dat er een fout is gebeurd en u dit hebt laten aanpassen (CGVS 1, p. 4), maar biedt u geen uitleg waarom u eerst (...) als geboortedatum opgaf. Bovendien klopt de geboorteplaats die u opgeeft tijdens uw persoonlijk onderhoud, meer bepaald Sousse (CGVS 1, p. 4), ook niet met de geboorteplaats die te lezen valt in uw paspoort waarin staat dat u in Feriana geboren bent. Dat u geen consistente verklaringen aflegt over uw identiteit, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

Ook uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in Tunesië zijn inconsistent. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gaf u aan dat u de laatste twee maanden voor uw vertrek in Tunis verbleef (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10). Nochtans verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud als laatste woonplaats in de steden Sfax en Sousse te hebben verbleven (CGVS 1, p. 5). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, werpt u op dat het lang geleden is, en het geen vraag in detail was, voor u uw antwoord aanpast en plots stelt dat u als laatste een huis huurde in Sousse, maar u nog drie dagen in Tunis hebt verbleven (CGVS 1, p. 5). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien u bij DVZ stelde twee maanden in Tunis te hebben verbleven. In Zwitserland verklaarde u bovendien als laatste in Feriana verbleven te hebben (première audition, p. 3). Dat u ook geen duidelijk zicht weet te bieden op uw verblijfplaatsen in Tunesië, plaatst verdere vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid.

Verder verschillen de namen van uw broers die u opgeeft tijdens uw interview bij DVZ van de namen die u opgeeft tijdens uw persoonlijke onderhoud. Gevraagd naar de namen van uw broers, verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud immers dat de namen van uw broers I. en S. zijn (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 3), bij DVZ had u echter B. en A. opgegeven (DVZ verklaring, punt 17). Gevraagd of ze nog anders worden genoemd, zegt u van niet, maar geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, blijkt plots toch dat A. en B. hun roepnamen zouden zijn die soms gebruikt worden en zij onder andere zo thuis worden genoemd (CGVS 2, p. 3). Deze uitleg kan, gezien het tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen, niet overtuigen.

Dat u tegenstrijdig bent over uw verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familie ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Er kan verder ook geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u schetst met uw familie.

Zoals hierboven reeds gesteld, bent u tegenstrijdig over de namen van uw broers en kan het CGVS alleen meer concluderen dat u doelbewust probeert te misleiden wat betreft contacten die u nog hebt met uw familie. Gevraagd naar contact met uw familie, stelt u dat u soms vraagt naar hen en u zo soms kleine zaken te weten komt via vrienden, maar u gefocust bent op uw werk en u bijna geen contact heeft (CGVS 2, p. 15). Er wordt u specifiek gevraagd of u op de Facebookposts van uw broers reageert of zij op uw posts reageren, waarop u het weinigzeggende antwoord geeft, dat wanneer je in Europa bent, je Europa nog meer mist, maar uw Facebook en Messenger bijna niet gebruikt. De vraag herhaald, antwoordt u dat u niet reageert en zij ook niet reageren (CGVS 2, p. 15). Uit uw Facebook blijkt echter dat een van uw broers weldegelijk reageert op een post van u van 18 mei 2023 (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Hierop gewezen, beweert u dat het eigenlijk de vrouw van uw broer is die een Facebookprofiel onder zijn naam heeft en ze u daarna nog een boodschap stuurde om voor geld te vragen en haar voordeel eruit te halen (CGVS 2, p. 15). Gevraagd of jullie nog meer contact hebben, stelt u dat ze ook een foto heeft gestuurd van de kinderen (CGVS 2, p. 15). Dat u toch meer contact blijkt te hebben met uw familie dan u initieel laat uitschijnen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die u heeft met uw familie.

De geloofwaardigheid van uw problemen met uw familie worden verder ondermijnd door de vaststelling dat u deze toch wel anders voorstelde tijdens uw interview in Zwitserland. U poneerde in Zwitserland, gevraagd naar uw asielmotieven, dat u problemen kreeg en geslagen werd omdat mensen in uw omgeving wisten dat u niet dezelfde religie had (première audition, p. 7). Naar meer uitleg gevraagd hierover, stelt u in Zwitserland verder dat ook uw familie, nadat uw vrienden hen over uw gedachten hadden verteld, niet meer bij u in de buurt wilde zijn (première audition, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS linkt u de problemen met uw familie echter helemaal niet aan uw geloof, maar aan het feit dat uw vader en moeder niet echte ouders zouden zijn (CGVS 2, p. 8). Dat uw verklaringen hierover niet consistent zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan nog verder.

Verder kan er ook hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan uw beweerde bekering naar het katholicisme.

U verklaart geboren te zijn als moslim, zich bekeerd te hebben naar het katholieke geloof, maar sinds de covidperiode niet langer meer een religie te hebben (CGVS 1, p. 4). Er kan van u verwacht worden, gezien de problemen die u heeft gekend door uw bekering (CGVS 2, p. 4-7), dat u hier nog steeds overtuigende en coherente verklaringen over weet af te leggen, gezien de problemen die u hierdoor gekend zou hebben, en u slaagt er niet in om dit te doen.

U stelt dat uw bekering in verschillende stappen is gebeurd (CGVS 2, p. 8). Gevraagd om deze stappen concreet uit te leggen, blijft u echter uitermate vaag (CGVS 2, p. 8). U wordt gevraagd om te situeren wanneer deze bekering gebeurde, en stelt dat u nog zeer jong was en u ongeveer zestien of zeventien jaar oud was (CGVS 2, p. 8). Vervolgens vertelt u dat er in die periode nog geen technologie was, Tunesië een derdewereldland was, er weinig christenen waren en u bang was om verketterd te worden, u ook veranderde door de haat die u ontwikkeld had voor uw familie en bureu, u niet meer vastte en bad, het internet kwam, u bent gaan reizen, onafhankelijk werd, zaken begon te verstaan en het zo geëvolueerd is. U blijft dus uitermate vaag en slaagt er niet in om concreet uit te leggen hoe u zich bekeerde tot het christendom. Erop gewezen dat u helemaal niet uitlegt hoe u zich bekeerde tot het christendom en gevraagd om het duidelijk uit te leggen, sprint u opeens naar 2019, op een moment dat u al 36 werd, en dus twintig jaar na uw beweerde initiële bekering, en stelt u dat u zich bekeerd hebt in Italië. Gevraagd of dit dan betekent dat u zich voor 2019 nooit had bekeerd, stelt u van wel, maar dat het in het geniep was, en vertelt u verder weinig concreet dat er een kathedraal ligt in de Habib Bourguiba-laan, men bang is en er heel wat mensen zijn die na hun bekering tot het christendom het land hebben verlaten (CGVS 2, p. 8). Nogmaals erop gewezen dat er van u verwacht wordt dat u duidelijk uitlegt hoe en waarom u van religie bent veranderd, komt u ten langen leste te vertellen dat u een oudere man had ontmoet die een grote invloed op u uitoefende (CGVS 2, p. 9). Het is uitermate vreemd dat u niet onmiddellijk iets over deze man vertelt wanneer u initieel gevraagd wordt naar uw bekering. Dat u dit niet onmiddellijk duidelijk weet te vertellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering.

Wat betreft de oude man die een dusdanige invloed op u had waardoor u zich bekeerde, weet u slechts te vertellen hoe u hem hebt leren kennen en hoe hij heette, maar over wat hij u juist vertelde waardoor u een omslag zou gemaakt hebben in uw denkpatroon en gevoelens, blijft u uitermate vaag. Nochtans speelde hij een grote rol in uw bekering, waardoor er van u verwacht kan worden dat u dit toch duidelijk weet te vertellen. Hiernaar gevraagd, verzinnebeeldt u dat hij zag dat u werd geslagen, hij u veel affectie gaf, hij een nieuwe vaderfiguur voor u werd en dat hij u verhalen vertelde over Europa, andere religies en vrijheid, waarover u nog nooit gehoord had en dat ze in Europa geen kinderen sloegen, maar u laat het na te concretiseren wat deze verhalen juist inhielden. Nogmaals gevraagd wat hij u dan vertelde over andere religies, weet u louter toe te voegen dat de islam te streng was en het christendom beter is omdat de kinderen niet worden geslagen, en door uw familiale situatie had dit heel veel invloed op u (CGVS 2, p. 9-10). Dat u verder niets meer weet te vertellen over wat hij u verhaalde over het christendom, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Ook over de Bijbel, die u gekregen zou hebben van deze man en waar u toch in gelezen zou hebben, en het belangrijkste boek van het geloof dat u beweert te hebben aangehangen sinds uw zestien of zeventien jaar tot de covid-periode (CGVS 2, p. 8; CGVS 1, p. 4), dus gedurende ongeveer twintig jaar, weet u amper iets te vertellen. U stelt dat deze man de Bijbel aan u zou gegeven hebben, en u er ook uitleg bij zou hebben gegeven (CGVS, p. 10). Gevraagd naar wat u aansprak uit de Bijbel, stelt u heel wat zaken, zoals het feit dat er niet gelogen en vermoord mag worden, dat je van religie kan veranderen terwijl je je in Tunesië enkel mag bekeren naar de islam en het omgekeerde niet is toegestaan (CGVS, p. 2). Gevraagd hoe de Bijbel is opgesteld, stelt u dat er tien regels in de Bijbel zijn (CGVS 2, p. 10). Alhoewel de tien geboden wel ergens in de Bijbel aan bod komen, heeft dit niets te maken met hoe de Bijbel is opgesteld. Dat de Bijbel opgesteld is uit verschillende delen, die op hun beurt nog eens verder zijn onderverdeeld, blijkt u helemaal niet te weten. Gevraagd wat er nog meer in de Bijbel staat, kan u nog enkele vage dingen toevoegen, zoals dingen over het leven over Maria, over de geboorte, over hoe hij is opgeheven naar de hemel en zal terugkeren en over vergeving en die zaken. Gevraagd hoe het deel van de Bijbel heet dat over Jezus gaat – het Evangelie – moet u het antwoord weer schuldig blijven (CGVS 2, p. 10-11). Gevraagd of er nog andere delen zijn in de Bijbel, buiten het deel wat over Jezus gaat, stelt u dat er delen zijn over geluk en over het paradijs, maar tracht u zich meteen in te dekken door de opwerping dat u er al sinds 2020 niet meer in gelezen heeft, en u heel wat vergeten bent door uw psychologische problemen en ziektes, maar dat er dingen in staan over het paradijs en hoe je moet leven en dat Maria bevallen is zonder vader van haar kind (CGVS 2, p. 11). U kan verder wel nog vertellen dat Jezus de zoon van God was, maar of hij nog een andere vaderfiguur had blijkt u niet eens te weten. Ook zijn uw verklaringen weinig doorleefd, gevraagd naar uw favoriete verhaal over Jezus, kan u geen enkel concreet verhaal noemen, maar stelt u heel algemeen dat het verhaal dat u het meeste heeft aangesproken het verhaal is, waarin Jezus probeert het volk op het rechte pad te krijgen, geluk wenst te verspreiden en zijn boodschap overbrengt. U ontvouwt nog dat u zich erg identificeert met Jezus omdat hij geen echte herder is, en u ook niet, en hij tegen moorden is en zelf vermoord is geweest, maar niet echt gestorven (CGVS 2, p. 11). Dat u echter dermate weinig over de structuur en de inhoud van de Bijbel weet te vertellen, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering, volledig onderuit.

Ook uw kennis van de katholieke feestdagen laat te wensen over. Hiernaar gevraagd geeft u aan dat zowel 24, 25 en 26 december als nieuwjaar belangrijke feestdagen zijn. U draagt aan dat er dan een geboortedag gevierd wordt, en dat er in december ook de advent wordt gevierd (CGVS 2, p. 11). Gevraagd wat er dan op

nieuwjaar wordt gevierd, stelt u echter ook dat dit geboorte van Christus is. De geboorte van Christus wordt echter gevierd met Kerstmis op 25 december, zoals u eerder aangaf. Merkwaardig genoeg weet u verder geen andere katholieke feestdagen te benoemen. U stelt wel dat er nog andere feestdagen zijn, maar u kan ze zich niet meer herinneren (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of er feestdagen zijn die gevierd worden in verband met de kruisiging van Jezus of de verdwijning uit zijn graf, iets waar u eerder over had gesproken, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 11) Dat u dermate weinig weet over katholieke feestdagen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bekering nog verder.

Ook uw omschrijving van het doopritueel dat u zou hebben ondergaan, weet niet te overtuigen. Zo is het al vreemd dat u tweemaal gedoopt zou zijn: eenmaal in Tunesië en een andere keer in Italië, terwijl dit om een eenmalig gebeurtenis gaat binnen de katholieke kerk. U kan daarbij ook niet eens de naam zeggen van de persoon die u gedoopt heeft in Tunesië (CGVS 2, p. 12). Over uw doop in Italië stelt u dan weer dat u er water dronk. Er wordt u expliciet gevraagd of dat tot het doopritueel behoorde, waarop u stelt van wel, en dat er ook nog dingen in het Italiaans werden voorgelezen (CGVS 2, p. 12). Dat u dit als doopritueel omschrijft, is zeer merkwaardig gezien men bij een doop in de katholieke kerk wordt ondergedompeld in of overgoten met water, iets wat u niet vermeldt over uw Italiaanse doop.

Ook over de problemen die u zou gehad hebben door uw bekering kan geen geloof worden gehecht. Zo stelt u dat u door uw bekering niet kan huwen of om de hand van een meisje vragen. U geeft hier eerst als concreet voorbeeld de relatie die u had met een zeker S. K., en stelt dat dit de laatste relatie was die u had en ze niet meer met u wilde trouwen nadat u haar de waarheid had verteld. Dan vervolgt u echter dat u nog een relatie hebt gehad met een zekere A. A., terwijl u nochtans net tevoren de relatie met S. K. als laatste bestempeld had (CGVS 2, p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u zou gezegd hebben dat het om een vriendschapsrelatie ging en dat u van plan was om een serieuze relatie te hebben en u had voorgesteld om te huwen (CGVS 2, p. 15). Dat het alleen om een vriendschapsrelatie zou gaan blijkt echter helemaal niet uit uw verklaringen (CGVS 2, p. 4-5), waardoor uw uitleg niet kan overtuigen.

U stelt verder dat u problemen had met de autoriteiten van Tunesië omdat u als bekeerder beschouwd wordt als verrader en ketter (CGVS 2, p. 14). Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u drie of vier keer gearresteerd te zijn, maar het eigenlijk niet meer te weten (CGVS vragenlijst, p. 1, punt 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer vijf of zes keer gearresteerd te zijn (CGVS 2, p. 14). Dat u hiermee ongeveer bedoelde, zoals u uiteen zet (CGVS 2, p. 14), is onafdoende uitleg, er kan immers van u verwacht worden dat u correcte informatie kan geven over uw problemen.

Tot slot dient hier nog bij opgemerkt te worden dat u naast de problemen die u schetst met uw familie sinds u klein was, u ook vermeldt dat u sinds 2004 verschillende keren bent gearresteerd (CGVS 2, p. 4-7, p. 14) en reeds bekeerd bent sinds uw zestiende of zeventiende (CGVS 2, p. 8). Uit uw paspoorten blijkt echter onomstotelijk dat u in 2012, 2013, 2014, 2015 en 2018 verschillende keren terugkeerde naar Tunesië. Dit ondermijnt in verre mate uw voorgehouden vrees en doet de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering en uw problemen helemaal teniet.

Voor de volledigheid dient erop gewezen te worden dat uit het loutere feit dat u niet langer een religie zou hebben (CGVS 1, p. 4), geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade kan worden afgeleid. Uit de informatie waar het CGVS zich op baseert blijkt immers dat er geen sprake is van groepsvervolging.

Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Het kan dan ook niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.

U brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst wijst hij op zijn kwetsbaar profiel. Vervolgens benadrukt hij zijn identiteit en die van zijn familie. Voorts beklemtoont hij zijn bekering tot het christendom en zijn atheïsme. Verzoeker volhardt hierbij in zijn verklaringen en betoogt dat hij uit een vrij conservatieve moslimfamilie afkomstig is. Hij stelt dat door de ellende die hij in zijn familie voelde hij geïnteresseerd geraakte in andere religies. Verder benadrukt verzoeker zijn relatie met een Duitse onderdaan die geen moslim is, zijn werk in België, de ponering dat hij uitgaat en drinkt met zijn Belgische collega's en hij een zeer westerse levensstijl aanneemt.

Tot slot wijst verzoeker op de objectieve informatie over de situatie van atheïsten en bekeerlingen tot het christendom in Tunesië.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

- *"2022 Rapport over internationale godsdienstvrijheid: Tunesië"*;
- *"Attalakin NGO, "Jaarverslag Godsdienstvrijheid 2022"*."

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde

elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U verklaart dat u stress hebt en dat u psychologische problemen heeft (CGVS 2, p. 3, p. 5). U legt verder uit dat u grotendeels dezelfde symptomen heeft als een vriend van u die gestorven is aan kanker, en u problemen heeft met uw gebit, tandpijn hebt en een tand kwijt bent (CGVS 2, p. 7). U laat het na hier enige medische of psychologische testen neer te leggen. Nochtans komt het aan u, als verzoeker om internationale bescherming toe om hierover de nodige vaststellingen te laten doen en documentatie te bezorgen, wat u bovendien expliciet gevraagd werd, en wat u naliet om te doen (CGVS 2, p. 9). Daarbij kan niet uit uw verklaringen worden afgeleid dat u niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of coherent een verhaal uiteen te zetten. Het CGVS is dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker benadrukt dat hij een bijzonder kwetsbaar persoon is, die lijdt onder een aanzienlijke psychische nood, die hij bij verschillende gelegenheden heeft geuit, zowel tijdens zijn interview bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) als tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hij betoogt dat hij erg moe en gestrest was tijdens deze gehoren. Verzoeker repliceert dat hij beefde en grote moeite had om zich uit te drukken. Hij beklemtoont dat het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS in het Engels gehouden werd. Verzoeker stelt dat de protection officer echter beseftte dat het voor hem niet mogelijk was om zich duidelijk en volledig uit te drukken in deze taal en het gehoor dus moest worden ingekort. Verzoeker beklemtoont dat hij herhaaldelijk aangaf hoe ziek hij zich voelde, hoe gestrest hij was en hij zich niet kon concentreren. Hij meent dat het tweede persoonlijk onderhoud daarom in het Arabisch gehouden werd. Hij stelt dat hij opnieuw erg gespannen was en uitlegde dat hij ergernis en vijandigheid jegens hem had gevoeld van de kant van de protection officer en de tolk, wat bijdroeg aan zijn ongerustheid en zijn moeite om zich duidelijk uit te drukken. Verzoeker vervolgt dat aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de aanwezige raadvrouw zijn kwetsbaarheid benadrukte. Verzoeker betoogt dat ten slotte ook uit zijn interview bij de Zwitserse asielautoriteiten volgt dat hij ook meermaals heeft verklaard dat hij psychologische problemen had, dat hij had geprobeerd een einde te maken aan zijn leven in Tunesië en dat hij zich niet langer veilig voelde door het geweld en de discriminatie waarvan hij sinds zijn kindertijd het slachtoffer was in zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat bijgevolg zijn beschermingsverzoek en zijn verklaringen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, aangezien hij het duidelijk moeilijk vond om over zijn pijnlijke verleden in Tunesië te praten.

Verzoeker kan met de benadrukking van zijn vermeende psychologische problemen, zijn vermoeidheid en stress geen ander licht werpen op bovenstaande correcte bevindingen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van verzoekers medische en/of psychologisch problematiek en hij daarenboven tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in België nog niet naar een psycholoog is geweest (eerste persoonlijk onderhoud van 27 september 2023, p. 3).

De Raad merkt dan ook op dat geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers vermeende psychologische of medische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Verzoeker legt evenmin stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Uit de stukken van het dossier kan geenszins blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker ten gevolge van zijn vermeende psychische of medische problemen niet bij machte was om aan de asielprocedure te kunnen deelnemen. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij alles bij de DVZ heeft kunnen vertellen en hij daarbij geen aanpassingen of correcties had (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3). Er kan in casu niet blijken dat verzoeker, die initieel aangaf het onderhoud in het Engels te kunnen doen doch daarna een tweede keer werd gehoord in zijn moedertaal Arabisch, niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten.

Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedure noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' van 13 september 2021).

Wat betreft de tolkproblemen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stipt de Raad aan dat verzoeker een tolk Engels had gevraagd en hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk aangaf dat zijn Engels voldoende goed was (eerste persoonlijk onderhoud, p. 1, p. 4). Bovendien werd verzoeker alsnog een tweede keer gehoord met bijstand van een tolk Arabisch, zoals hij ook bevestigt in zijn verzoekschrift (verzoekschrift p. 4, tweede persoonlijk onderhoud, p. 4) en verklaarde hij deze tolk goed te begrijpen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2, 17). Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud werd bijgestaan door een onpartijdige tolk, die de eed bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en, die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. De gehoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn voorts door een onpartijdige ambtenaar opgesteld en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Deze genieten, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Voor zover verzoeker de inhoud betwist van de gehoorverslagen op het CGVS, in de zin dat het geen getrouwe weergave zou vormen van zijn verklaringen, berust de bewijslast bij verzoeker zelf waartoe hij in casu in gebreke blijft (RvS nr. 15.077 van 27 oktober 2022). De Raad wijst er ten slotte op dat verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, waarop hij tijdens zijn onderhoud werd gewezen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 1-2, 12; tweede persoonlijk onderhoud, p. 1-2, 17) de mogelijkheid werd gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, doch moet vastgesteld worden dat er geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouds.

De Raad oordeelt dan ook dat verzoeker met de loutere bekritisering van de tolk en de protection officer geenszins een ander licht kan werpen op bovenstaande terechte bevindingen noch op de motieven inzake zijn gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familie of op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas die steun vinden in de door hemzelf geschetste context.

In navolging van bovenstaande oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal met reden heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van interview bij DVZ of tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd evenals dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Tunesië een socio-economische en humanitaire deprivatie. Zo verklaart verzoeker dat hij in Tunesië niet kan wonen bij zijn familie en er niet kan huwen of werken. Daarnaast verklaarde verzoeker geen religie meer te hebben nadat hij zich eerder tot het christendom had bekeerd.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een actuele, persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Tunesië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit en zijn verblijfplaatsen alvorens zijn komst naar België noch op zijn familie.

Zo wordt in de eerste plaats op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie die aan het CGVS werd bezorgd, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat u een Duitse verblijfsvergunning had. U wordt meermaals tijdens uw persoonlijke onderhoud gevraagd of u in Duitsland hebt verbleven, waarop u dit ontkent (CGVS 1, p. 7-8; CGVS 2, p. 3, p. 15). Ook geconfronteerd met uw Facebookpagina, waar nochtans als verblijfplaats Munich, Germany valt te lezen, poneert u dat het gemaakt is door een ex uit Duitsland (CGVS 1, p. 9-10). Geconfronteerd met uw paspoort en uw Duitse verblijfsvergunning, geeft u toe dat het uw paspoorten zijn, maar werpt u op dat uw verblijfsvergunningen verlopen zijn. Erop gewezen dat u om deze verblijfsvergunning te krijgen in Duitsland bent geweest, geeft u dit eindelijk toe maar argumenteert u dat u het niet wilde zeggen omdat het een probleem zou kunnen zijn en u ook gevraagd werd naar zaken die in Tunesië gebeurd waren en dat als de paspoorten u eerder getoond waren, u het wel gezegd had (CGVS 2, p. 15-16). Er werd u echter meermaals gevraagd naar een verblijf in Duitsland en er werd u bovendien meermaals gewezen op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS 1, p. 7-8). Uw excuus kan dus bezwaarlijk serieus worden genomen. Waar u bovendien nog opwerpt dat u een kopie heeft van het paspoort en van plan was het op te sturen, moet worden opgemerkt dat u meermaals gevraagd werd naar uw documenten, en u ook gezegd had dat u deze ging bezorgen, maar u het naliet dit te doen (DVZ ontvangstbewijs documenten dd. 13 september 2021; CGVS 1, p. 10) en u plots tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, na verschillende malen te hebben gezegd dat u uw documenten zou opsturen, u met het excuus afkomt dat u ze nog moet gaan ophalen bij de post, u dit nog niet hebt gedaan omdat u de documenten eigenlijk kwijt was en u aan een vriend heeft gevraagd om ze opnieuw op te sturen (CGVS 2, p. 4). U zei bovendien zelf dat u de documenten in de dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud ging bezorgen, en er werd u expliciet gevraagd de documenten te bezorgen tegen het volgende persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 10, p. 11), wat u naliet te doen. Dat u dan van plan zou zijn geweest om een kopie van uw paspoort met Duitse verblijfsvergunning te bezorgen, terwijl u meer dan genoeg tijd én mogelijkheid had om dat te doen, weet niet te overtuigen. Er kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u – iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt – vanaf het begin alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op concrete wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds vanaf uw eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat u doelbewust informatie achterhoudt voor de asielinstanties, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.”

Verzoeker stelt dat hij uiteindelijk heeft toegegeven dat hij tijdelijk een Duitse verblijfsvergunning had gekregen, die al lang verlopen was. Verzoeker stelt dat hoewel hij betreurde dat hij dit niet van meet af aan had gezegd, dit feit onvoldoende was om de discriminatie en sociale afwijzing waaronder hij sinds zijn jeugd in Tunesië te lijden had wegens zijn afwijkende geloofsovertuiging - gelet op zijn overtuigende verklaringen dienaangaande - ter discussie te stellen. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij ooit in Duitsland heeft gewoond, niets afdoet aan het feit dat hij gediscrimineerd is en telkens problemen heeft ondervonden toen hij in Tunesië woonde en daarnaar terugkeerde.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande terechte bemerkingen kunnen ontkrachten.

Immers wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad treedt verweerder dan ook bij waar die terdege motiveert dat van een verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij eensluidende, consistente verklaringen aflegt over onder meer zijn voorafgaande verblijfplaatsen.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan de Raad tevens volgende pertinente bevindingen bijtreden:

“Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat u in Zwitserland als geboortedatum (...) 1983 opgaf. In Nederland gaf u dan weer als geboortedatum (...) 1983 op, en ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u initieel (...) 1983 (DVZ verklaring, p. 6, punt 4), wat u vervolgens liet aanpassen naar (...) 1983. Gewezen op uw eerste verklaringen bij DVZ, stelt u dat er een fout is gebeurd en u dit hebt laten aanpassen (CGVS 1, p. 4), maar biedt u geen uitleg waarom u eerst (...) als geboortedatum opgaf. Bovendien klopt de geboorteplaats die u opgeeft tijdens uw persoonlijk onderhoud, meer bepaald Sousse (CGVS 1, p. 4), ook niet met de geboorteplaats die te lezen valt in uw paspoort waarin staat dat u in Feriana geboren bent. Dat u geen consistente verklaringen aflegt over uw identiteit, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege opgemerkt dat ook verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen in Tunesië inconsistent zijn:

“Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gaf u aan dat u de laatste twee maanden voor uw vertrek in Tunis verbleef (Verklaring DVZ, p.6, punt 10). Nochtans verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud als laatste woonplaats in de steden Sfax en Sousse te hebben verbleven (CGVS 1, p. 5). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, werpt u op dat het lang geleden is, en het geen vraag in detail was, voor u uw antwoord aanpast en plots stelt dat u als laatste een huis huurde in Sousse, maar u nog drie dagen in Tunis hebt verbleven (CGVS 1, p. 5). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien u bij DVZ stelde twee maanden in Tunis te hebben verbleven. In Zwitserland verklaarde u bovendien als laatste in Feriana verbleven te hebben (première audition, p. 3). Dat u ook geen duidelijk zicht weet te bieden op uw verblijfplaatsen in Tunesië, plaatst verdere vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker stelt dat hij ook uitlegde dat hij veel verhuisd was toen hij in Tunesië woonde om te ontsnappen aan de beledigingen en discriminatie waarvan hij het slachtoffer was. Hij stelt dat hij het daarom moeilijk vond om de precieze data te noemen waarop hij op een bepaalde plaats was.

Verzoekers betoog kan allerm minst verschoning bieden voor zijn gebrekkige verklaringen inzake zijn verblijfplaatsen in Tunesië. De Raad oordeelt dan ook dat verzoekers gebrekkige verklaringen hierover afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid daar er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige verklaringen aflegt over zijn voorafgaande verblijfplaatsen vanaf het doen van een verzoek om internationale bescherming (supra).

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoekers verklaringen bij de DVZ en op het CGVS over de namen van zijn broers verschillen:

“Gevraagd naar de namen van uw broers, verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud immers dat de namen van uw broers I. en S. zijn (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 3), bij DVZ had u echter B. en A. opgegeven (DVZ verklaring, punt 17). Gevraagd of ze nog anders worden genoemd, zegt u van niet, maar geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, blijkt plots toch dat A. en B. hun roepnamen zouden zijn die soms gebruikt worden en zij onder andere zo thuis worden genoemd (CGVS 2, p. 3). Deze uitleg kan, gezien het tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen, niet overtuigen.”

Verzoeker beklemtoont dat wat de namen van zijn twee broers betreft, hij bevestigde dat zij I. en S. heetten. Hij stelt dat hij bij de Zwitserse asielautoriteiten eveneens verklaard had dat zijn broers I. en S. heetten. Verzoeker betoogt dat hij de Zwitserse asielautoriteiten ook verteld heeft, zoals hij de Belgische asielautoriteiten had verteld, dat zijn vader in 2014 was overleden, dat zijn broers nog in Tunesië woonden en dat zijn zus N. in Europa woonde. Verzoeker stelt dat “haar” moeder onlangs overleden is en er geen tegenspraak is wat betreft zijn gezinssamenstelling.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in één versie van zijn verklaringen en verwijzing naar zijn verklaringen bij de Zwitserse asielautoriteiten geenszins dienstige elementen bij die zijn inconsistente verklaringen over de namen van zijn broers kunnen verschonen. De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die vanaf het doen van het beschermingsverzoek eenduidige en consistente verklaringen aflegt over zijn identiteitsgegevens en familiale omstandigheden(supra). Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.5.3. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat er verder ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker schetst met zijn familie.

Ten eerste motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze hieromtrent:

“Zoals hierboven reeds gesteld, bent u tegenstrijdig over de namen van uw broers en kan het CGVS alleen meer concluderen dat u doelbewust probeert te misleiden wat betreft contacten die u nog hebt met uw familie. Gevraagd naar contact met uw familie, stelt u dat u soms vraagt naar hen en u zo soms kleine zaken te weten komt via vrienden, maar u gefocust bent op uw werk en u bijna geen contact heeft (CGVS 2, p. 15). Er wordt u specifiek gevraagd of u op de Facebookposts van uw broers reageert of zij op uw posts reageren, waarop u het weinigzeggende antwoord geeft, dat wanneer je in Europa bent, je Europa nog meer mist, maar uw Facebook en Messenger bijna niet gebruikt. De vraag herhaald, antwoordt u dat u niet reageert en zij ook niet reageren (CGVS 2, p. 15). Uit uw Facebook blijkt echter dat een van uw broers weldegelijk reageert op een post van u van 18 mei 2023 (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Hierop gewezen, beweert u dat het eigenlijk de vrouw van uw broer is die een Facebookprofiel onder zijn naam heeft en ze u daarna nog een boodschap stuurde om voor geld te vragen en haar voordeel eruit te halen (CGVS 2, p. 15). Gevraagd of jullie nog meer contact hebben, stelt u dat ze ook een foto heeft gestuurd van de kinderen (CGVS 2, p. 15). Dat u toch meer contact blijkt te hebben met uw familie dan u initieel laat uitschijnen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die u heeft met uw familie.”

Verzoeker repliceert dat hij ook verklaarde dat contact met zijn familie zeldzaam en moeilijk was, omdat zij niet hetzelfde geloof aanhingen. Hij benadrukt dat de paar commentaren in het Arabisch van niet-geïdentificeerde personen op zijn Facebookprofiel niet duidelijk maakten dat hij banden had met zijn familie. Verzoeker betoogt dat hij ook uitlegde dat zijn schoonzus alleen contact met hem had opgenomen om van de situatie te profiteren en hem om geld te vragen omdat hij in Europa was.

Door louter vast te houden aan zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande concrete weigeringsmotieven. Verzoeker kan met dergelijk betoog geenszins zijn tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aangaande het contact met zijn familie verschonen. De Raad herhaalt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die eenduidige verklaringen aflegt over zaken die in direct verband staan met zijn vrees, in casu het contact met zijn familie.

Ten tweede wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met zijn familie verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij deze problemen toch wel anders voorstelde tijdens zijn interview in Zwitserland:

“U poneerde in Zwitserland, gevraagd naar uw asielmotieven, dat u problemen kreeg en geslagen werd omdat mensen in uw omgeving wisten dat u niet dezelfde religie had (première audition, p. 7). Naar meer uitleg gevraagd hierover, stelt u in Zwitserland verder dat ook uw familie, nadat uw vrienden hen over uw gedachten hadden verteld, niet meer bij u in de buurt wilde zijn (première audition, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS linkt u de problemen met uw familie echter helemaal niet aan uw geloof, maar aan het feit dat uw vader en moeder niet echte ouders zouden zijn (CGVS 2, p. 8). Dat uw verklaringen hierover niet consistent zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan nog verder.”

Verzoeker repliceert dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert, er geen tegenstrijdigheid is tussen de gronden van zijn beschermingsverzoek in België en de in Zwitserland aangevoerde asielgronden. Hij betoogt dat hij tijdens de twee beschermingsverzoeken wel verklaard heeft dat hij problemen had gehad en was geslagen door zijn omgeving omdat hij niet dezelfde geloofsovertuiging had. Verzoeker benadrukt dat hij in België toegaf dat hij ook van jongs af aan door zijn ouders werd gediscrimineerd omdat hij ook geloofde dat zijn ouders niet zijn echte biologische ouders waren. Verzoeker beklemtoont dat het feit echter blijft dat hij ook gediscrimineerd en geslagen werd door zijn ouders omdat hij het gebed en de ramadan niet wilde verrichten.

Verzoeker kan met de volharding in beide versies van zijn verklaringen omtrent zijn problemen met zijn familie zoals afgelegd bij de Zwitserse asielautoriteiten en op het CGVS geenszins zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent opheffen. Immers moet herhaald worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat die consistente en éénduidige verklaringen aflegt over zaken die in direct verband staan met zijn vrees en dit vanaf het doen van een eerste beschermingsverzoek.

2.3.5.4. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat er hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom.

Vooreerst motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze hierover:

“U verklaart geboren te zijn als moslim, zich bekeerd te hebben naar het katholieke geloof, maar sinds de covidperiode niet langer meer een religie te hebben (CGVS 1, p. 4). Er kan van u verwacht worden, gezien de problemen die u heeft gekend door uw bekering (CGVS 2, p. 4-7), dat u hier nog steeds overtuigende en coherente verklaringen over weet af te leggen, gezien de problemen die u hierdoor gekend zou hebben, en u slaagt er niet in om dit te doen. U stelt dat uw bekering in verschillende stappen is gebeurd (CGVS 2, p. 8). Gevraagd om deze stappen concreet uit te leggen, blijft u echter uitermate vaag (CGVS 2, p. 8). U wordt gevraagd om te situeren wanneer deze bekering gebeurde, en stelt dat u nog zeer jong was en u ongeveer zestien of zeventien jaar oud was (CGVS 2, p. 8). Vervolgens vertelt u dat er in die periode nog geen technologie was, Tunesië een derdewereldland was, er weinig christenen waren en u bang was om verketterd te worden, u ook veranderde door de haat die u ontwikkeld had voor uw familie en bureu, u niet meer vastte en bad, het internet kwam, u bent gaan reizen, onafhankelijk werd, zaken begon te verstaan en het zo geëvolueerd is. U blijft dus uitermate vaag en slaagt er niet in om concreet uit te leggen hoe u zich bekeerde tot het christendom. Erop gewezen dat u helemaal niet uitlegt hoe u zich bekeerde tot het christendom en gevraagd om het duidelijk uit te leggen, sprint u opeens naar 2019, op een moment dat u al 36 werd, en dus twintig jaar na uw beweerde initiële bekering, en stelt u dat u zich bekeerd hebt in Italië. Gevraagd of dit dan betekent dat u zich voor 2019 nooit had bekeerd, stelt u van wel, maar dat het in het geniep was, en vertelt u verder weinig concreet dat er een kathedraal ligt in de Habib Bourguiba-laan, men bang is en er heel wat mensen zijn die na hun bekering tot het christendom het land hebben verlaten (CGVS 2, p. 8). Nogmaals erop gewezen dat er van u verwacht wordt dat u duidelijk uitlegt hoe en waarom u van religie bent veranderd, komt u ten langen leste te vertellen dat u een oudere man had ontmoet die een grote invloed op u uitoefende (CGVS 2, p. 9). Het is uitermate vreemd dat u niet onmiddellijk iets over deze man vertelt wanneer u initieel gevraagd wordt naar uw bekering. Dat u dit niet onmiddellijk duidelijk weet te vertellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering.

Wat betreft de oude man die een dusdanige invloed op u had waardoor u zich bekeerde, weet u slechts te vertellen hoe u hem hebt leren kennen en hoe hij heette, maar over wát hij u juist vertelde waardoor u een omslag zou gemaakt hebben in uw denkpatroon en gevoelens, blijft u uitermate vaag. Nochtans speelde hij een grote rol in uw bekering, waardoor er van u verwacht kan worden dat u dit toch duidelijk weet te vertellen. Hiernaar gevraagd, verzinnebeeldt u dat hij zag dat u werd geslagen, hij u veel affectie gaf, hij een nieuwe vaderfiguur voor u werd en dat hij u verhalen vertelde over Europa, andere religies en vrijheid, waarover u nog nooit gehoord had en dat ze in Europa geen kinderen sloegen, maar u laat het na te concretiseren wat deze verhalen juist inhielden. Nogmaals gevraagd wat hij u dan vertelde over andere religies, weet u louter toe te voegen dat de islam te streng was en het christendom beter is omdat de kinderen niet worden geslagen, en door uw familiale situatie had dit heel veel invloed op u (CGVS 2, p. 9-10). Dat u verder niets meer weet te vertellen over wat hij u verhaalde over het christendom, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en benadrukt dat hij afkomstig is uit een conservatieve moslimfamilie, hij een relatie heeft met een Duitse onderdaan die geen moslim is en hij een westerse levensstijl aanneemt, doch hij brengt hiermee geen afdoende elementen bij die bovenstaande omstandige bevindingen kunnen ontkrachten.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden gemotiveerd inzake verzoekers kennis over het christendom:

“Ook over de Bijbel, die u gekregen zou hebben van deze man en waar u toch in gelezen zou hebben, en het belangrijkste boek van het geloof dat u beweert te hebben aangehangen sinds uw zestien of zeventien jaar tot de covid-periode (CGVS 2, p. 8; CGVS 1, p. 4), dus gedurende ongeveer twintig jaar, weet u amper iets te vertellen. U stelt dat deze man de Bijbel aan u zou gegeven hebben, en u er ook uitleg bij zou hebben gegeven (CGVS, p. 10). Gevraagd naar wat u aansprak uit de Bijbel, stelt u heel wat zaken, zoals het feit dat er niet gelogen en vermoord mag worden, dat je van religie kan veranderen terwijl je je in Tunesië enkel mag bekeren naar de islam en het omgekeerde niet is toegestaan (CGVS, p. 2). Gevraagd hoe de Bijbel is opgesteld, stelt u dat er tien regels in de Bijbel zijn (CGVS 2, p. 10). Alhoewel de tien geboden wel ergens in de Bijbel aan bod komen, heeft dit niets te maken met hoe de Bijbel is opgesteld. Dat de Bijbel opgesteld is uit verschillende delen, die op hun beurt nog eens verder zijn onderverdeeld, blijkt u helemaal niet te weten. Gevraagd wat er nog meer in de Bijbel staat, kan u nog enkele vage dingen toevoegen, zoals dingen over het leven over Maria, over de geboorte, over hoe hij is opgeheven naar de hemel en zal terugkeren en over

vergeving en die zaken. Gevraagd hoe het deel van de Bijbel heet dat over Jezus gaat – het Evangelie – moet u het antwoord weer schuldig blijven (CGVS 2, p. 10-11). Gevraagd of er nog andere delen zijn in de Bijbel, buiten het deel wat over Jezus gaat, stelt u dat er delen zijn over geluk en over het paradijs, maar tracht u zich meteen in te dekken door de opwerping dat u er al sinds 2020 niet meer in gelezen heeft, en u heel wat vergeten bent door uw psychologische problemen en ziektes, maar dat er dingen in staan over het paradijs en hoe je moet leven en dat Maria bevallen is zonder vader van haar kind (CGVS 2, p. 11). U kan verder wel nog vertellen dat Jezus de zoon van God was, maar of hij nog een andere vaderfiguur had blijkt u niet eens te weten. Ook zijn uw verklaringen weinig doorleefd, gevraagd naar uw favoriete verhaal over Jezus, kan u geen enkel concreet verhaal noemen, maar stelt u heel algemeen dat het verhaal dat u het meeste heeft aangesproken het verhaal is, waarin Jezus probeert het volk op het rechte pad te krijgen, geluk wenst te verspreiden en zijn boodschap overbrengt. U ontvouwt nog dat u zich erg identificeert met Jezus omdat hij geen echte herder is, en u ook niet, en hij tegen moorden is en zelf vermoord is geweest, maar niet echt gestorven (CGVS 2, p. 11). Dat u echter dermate weinig over de structuur en de inhoud van de Bijbel weet te vertellen, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering, volledig onderuit.

Ook uw kennis van de katholieke feestdagen laat te wensen over. Hiernaar gevraagd geeft u aan dat zowel 24, 25 en 26 december als nieuwjaar belangrijke feestdagen zijn. U draagt aan dat er dan een geboortedag gevierd wordt, en dat er in december ook de advent wordt gevierd (CGVS 2, p. 11). Gevraagd wat er dan op nieuwjaar wordt gevierd, stelt u echter ook dat dit geboorte van Christus is. De geboorte van Christus wordt echter gevierd met Kerstmis op 25 december, zoals u eerder aangaf. Merkwaardig genoeg weet u verder geen andere katholieke feestdagen te benoemen. U stelt wel dat er nog andere feestdagen zijn, maar u kan ze zich niet meer herinneren (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of er feestdagen zijn die gevierd worden in verband met de kruisiging van Jezus of de verdwijning uit zijn graf, iets waar u eerder over had gesproken, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 11). Dat u dermate weinig weet over katholieke feestdagen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bekering nog verder.

Ook uw omschrijving van het doopritueel dat u zou hebben ondergaan, weet niet te overtuigen. Zo is het al vreemd dat u tweemaal gedoopt zou zijn: eenmaal in Tunesië en een andere keer in Italië, terwijl dit om een eenmalig gebeurtenis gaat binnen de katholieke kerk. U kan daarbij ook niet eens de naam zeggen van de persoon die u gedoopt heeft in Tunesië (CGVS 2, p. 12). Over uw doop in Italië stelt u dan weer dat u er water dronk. Er wordt u expliciet gevraagd of dat tot het doopritueel behoorde, waarop u stelt van wel, en dat er ook nog dingen in het Italiaans werden voorgelezen (CGVS 2, p. 12). Dat u dit als doopritueel omschrijft, is zeer merkwaardig gezien men bij een doop in de katholieke kerk wordt ondergedompeld in of overgoten met water, iets wat u niet vermeldt over uw Italiaanse doop.”

Verzoeker repliceert dat het feit dat hij niet bekend is met de structuur of de inhoud van de Bijbel en andere elementen van de katholieke cultuur irrelevant is. Hij betoogt dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij de boodschappen van die godsdienst aanhangt en de waarden die hij terugvindt in mensen die die godsdienst belijden. Verder benadrukt verzoeker dat hij beweerde openlijk katholiek te zijn, wat voldoende is om in Tunesië gediscrimineerd te worden. Hij stelt dat hij bovendien niet genoeg Duits, Italiaans of Frans spreekt om de missen te kunnen begrijpen of de Bijbel in detail te kunnen lezen toen hij in Europa was. Verzoeker besluit dat in zijn eigen land hij de Bijbel ook niet vrij kon lezen in het Arabisch. Verzoeker beklemtoont dat hij ook erg jong was toen hij de oudere man ontmoette die zijn denken beïnvloedde en hem over de Bijbel vertelde.

Met de loutere volharding in zijn verklaringen en destijds bekering kan verzoekers geenszins zijn gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen over het christendom verschonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de kennis over de structuur en inhoud van de Bijbel en andere elementen van de katholieke cultuur wel degelijk relevant zijn in kader van een beoordeling over de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom.

In dit verband stipt de Raad aan dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat “in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christendom overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid ("a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance"; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen 'compenseren', mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn geweest tot het christendom.

Waar verzoeker nog zijn gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen tracht te verschonen door te betogen dat hij onvoldoende Duits, Italiaans of Frans kan, wijst de Raad erop dat hij bij de DVZ evenwel werd bijgestaan door een tolk Engels en hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde hierover geen opmerkingen te hebben en alles te hebben kunnen vertellen (eerste persoonlijk onderhoud van 27 september 2023, p. 3). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker bij zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals verklaarde dat zijn Engels voldoende goed was om het gehoor te doen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 1, p. 5, p. 11).

Verder kan de Raad bij gebrek aan enig dienstig verweer volgende terechte bevindingen bijtreden:

"Ook over de problemen die u zou gehad hebben door uw bekering kan geen geloof worden gehecht. Zo stelt u dat u door uw bekering niet kan huwen of om de hand van een meisje vragen. U geeft hier eerst als concreet voorbeeld de relatie die u had met een zeker S. K., en stelt dat dit de laatste relatie was die u had en ze niet meer met u wilde trouwen nadat u haar de waarheid had verteld. Dan vervolgt u echter dat u nog een relatie hebt gehad met een zekere A. A., terwijl u nochtans net tevoren de relatie met S. K. als laatste bestempeld had (CGVS 2, p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u zou gezegd hebben dat het om een vriendschapsrelatie ging en dat u van plan was om een serieuze relatie te hebben en u had voorgesteld om te huwen (CGVS 2, p. 15). Dat het alleen om een vriendschapsrelatie zou gaan blijkt echter helemaal niet uit uw verklaringen (CGVS 2, p. 4-5), waardoor uw uitleg niet kan overtuigen."

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing nog op correcte wijze gemotiveerd:

"U stelt verder dat u problemen had met de autoriteiten van Tunesië omdat u als bekeerder beschouwd wordt als verrader en ketter (CGVS 2, p. 14). Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u drie of vier keer gearresteerd te zijn, maar het eigenlijk niet meer te weten (CGVS vragenlijst, p. 1, punt 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer vijf of zes keer gearresteerd te zijn (CGVS 2, p. 14). Dat u hiermee ongeveer bedoelde, zoals u uiteen zet (CGVS 2, p. 14), is onafdoende uitleg, er kan immers van u verwacht worden dat u correcte informatie kan geven over uw problemen."

Tot slot dient hier nog bij opgemerkt te worden dat u naast de problemen die u schetst met uw familie sinds u klein was, u ook vermeldt dat u sinds 2004 verschillende keren bent gearresteerd (CGVS 2, p. 4-7, p. 14) en reeds bekeerd bent sinds uw zestiende of zeventiende (CGVS 2, p. 8). Uit uw paspoorten blijkt echter onomstotelijk dat u in 2012, 2013, 2014, 2015 en 2018 verschillende keren terugkeerde naar Tunesië. Dit ondermijnt in verre mate uw voorgehouden vrees en doet de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering en uw problemen helemaal teniet."

Voor de volledigheid dient erop gewezen te worden dat uit het loutere feit dat u niet langer een religie zou hebben (CGVS 1, p. 4), geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige

schade kan worden afgeleid. Uit de informatie waar het CGVS zich op baseert blijkt immers dat er geen sprake is van groepsvervolging."

Verzoeker betoogt dat over het algemeen zijn verklaringen over het politiegeweld dat hij in Tunesië had meegemaakt en de mishandeling en discriminatie waarvan hij het slachtoffer was geweest, spontaan en gebaseerd waren op zijn eigen ervaring. Hij betoogt dat aangezien er, zoals hij had uitgelegd, talrijke incidenten in Tunesië hadden plaatsgevonden, het begrijpelijk was dat hij niet elke keer dat hij was geslagen of beledigd werd kon opsommen. Verzoeker beklemtoont dat hij echter zeer concrete anekdotes kon geven van deze incidenten, toen hij op de markt was, in een café, enzovoort...

Verder beklemtoont verzoeker een systematische discriminatie omdat hij nog steeds als ketter beschouwd zal worden bij een terugkeer naar Tunesië. Hij verwijst hierbij naar de situatie van atheïsten en bekeerlingen tot het christendom in Tunesië.

Verzoeker brengt met dit betoog geenszins valabele elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ombuigen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat verzoeker met dergelijk betoog geenszins zijn inconsistente verklaringen over het aantal keer dat hij zou zijn gearresteerd kan verschonen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker niet betwist dat hij verschillende keren terugkeerde naar Tunesië hetgeen wel degelijk (de ernst van) zijn voorgehouden vrees ondermijnt.

Wat betreft verzoekers betoog inzake gediscrimineerd te zijn geweest omwille van zijn bekering tot het christendom en het gegeven dat hij op heden bij terugkeer naar Tunesië een discriminatie vreest omdat hij atheïst is geworden, wijst de Raad er vooreerst op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen in het verleden te zijn bekeerd tot het christendom (supra).

Daargelaten het ongeloofwaardig karakter van verzoekers bekering tot het christendom, kan uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet worden ontwaard dat er sprake is van een systematische vervolging in Tunesië van bekeerlingen of atheïsten.

Verder wenst de Raad op te merken dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog geenszins concrete, overtuigende elementen aan waaruit kan blijken dat hij systematisch gediscrimineerd werd en zou worden bij een terugkeer naar Tunesië, te meer hijondanks de vermeende discriminatie in Tunesië er evenwel hogere studies heeft gedaan, hij kon werken en verschillende keren terugreisde naar Tunesië (Verklaring DVZ van 5 januari 2021, p. 6- 7; eerste persoonlijk onderhoud van 27 september 2023, p. 8- 9; zie administratief dossier).

Bijgevolg kan verzoeker met de ponering atheïst te zijn geworden en met de verwijzing naar algemene landeninformatie geen concrete vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Tunesië aannemelijk maken.

2.3.5.5. Waar verzoeker zijn vermeende psychologische problemen benadrukt en betoogt dat hij moe, ziek en gestrest was bij de DVZ en op het CGVS, kan hij hiermee allerminst zijn tegenstrijdige, inconsistente, gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen verschonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de vaststellingen onder 2.3.4. geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast stipt de Raad hierbij aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij nauwkeurige, eenduidige, consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn verblijfplaatsen, levensomstandigheden en vrees.

Zodoende kan verzoekers betoog geen ander licht worpen op bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat zijn problemen ongeloofwaardig zijn.

De Raad stelt in dit verband nog volledigheidshalve vast dat de aangevoerde psychologische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van zijn vermeende psychologische problematiek zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU